MORGAN RICE

VÍTĚZ, PORAŽENEC, SYN

KORUNY A SLÁVY--KNIHA OSMÁ

Morgan Rice
Vítěz, Poraženec, Syn
Серия «Koruny A Slávy», книга 8

Аннотация

Morgan Rice přišla s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy plné odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce.. Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (komentář k Vzestup draků) VÍTĚZ, PORAŽENEC, SYN je osmá a závěrečná kniha ze série bestsellerů epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY od Morgan Rice, která začíná knihou OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA. Zatímco Ceres bojuje v záhadném světě o znovu získání ztracené moci – a o záchranu holého života – Thanos, Akila a ostatní se na Haylonu připravují na závěrečné střetnutí se šeropelskou flotilou. Jeva se snaží zburcovat Kostěje, aby Thanovi pomohli a přidali se k bitvě o Haylon. Přichází epická bitva, která se vlnu za vlnou tříští o ostrovní obranu. Pokud se ale Ceres nevrátí, obrana nevydrží dlouho. Stephania pluje do Šeropelu a chce přesvědčit Druhý kámen, aby s ní odjel do Delosu a pomohl jí získat zpět království, které bylo kdysi její. V novém světě plném násilí ale nemusí vše vyjít tak, jak by si představovala. Irrien po svém posledním vítězství na Severu sbírá

síly, aby vedl šeropelskou flotilu do posledního, zdrcujícího útoku na Haylon. Také si připravuje nečekanou zbraň – monstrum nedostižné síly – která mu má zajistit, že Ceres bude jednou pro vždy zničena. Mezitím vyslal do světa svoji zbraň i čaroděj Daskalos – Thanova a Stephaniina syna – s úkolem zabít jeho otce. Vyvrcholení série proběhne v nejepičtější bitvě ze všech. Osud celého světa visí na vlásku. Přežije Ceres? A co Thanos? Co se stane s jeho synem? Budou lidé ještě někdy svobodní? Najdou Ceres s Thanem skutečnou lásku? VÍTĚZ, PORAŽENEC, SYN vypráví epický příběh tragické lásky, pomsty, zrady, ambicí a předurčení. Kniha plná nezapomenutelných postav a dech beroucí akce nás přenese do světa, na který nikdy nezapomeneme, a přiměje nás znovu a znovu se zamilovávat do fantasy. Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série Odkaz dračích jezdců od Christophera Paoliniho… Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přídavek. The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků)

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ 13
KAPITOLA DRUHÁ 20
KAPITOLA TŘETÍ 25
KAPITOLA ČTVRTÁ 31
KAPITOLA PÁTÁ 37
KAPITOLA ŠESTÁ 44
KAPITOLA SEDMÁ 52
KAPITOLA OSMÁ 60
KAPITOLA DEVÁTÁ 67
Конец ознакомительного фрагмента. 68

VÍTĚZ, PORAŽENEC, SYN

(KORUNY A SLÁVY--KNIHA OSMÁ)

MORGAN RICE

(PŘELOŽIL TOMÁŠ SLAVÍK)

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující 12 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller; epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih; a také zbrusu nové epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdráhejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“Pokud jste si mysleli, že po přečtení ságy ČARODĚJŮV PRSTEN už nebudete mít pro co žít, mýlili jste se. Ve VZESTUPU DRAKŮ přišla Morgan Rice s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy světa plného trolů, draků, odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce... Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu.”

--Books and Movie Reviews

Roberto Mattos

“Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho…. Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přídavek.”

--The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků)

“Oduševnělá fantasy, která do svého příběhu spřádá vlákna záhad a intrik. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti… Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž

se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídné…A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“V této akcí nabité první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina „Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi… Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.”

--Publishers Weekly

Knihy od Morgan Rice

CESTA OCELI

POUZE KDO JE HODEN (Kniha č.1)

TRŮN PRO SESTRY

TRŮN PRO SESTRY (Kniha č.1)

KORUNY A SLÁVY

OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA (Kniha č.1)
TULAČKA, VĚZEŇKYNĚ, PRINCEZNA (Kniha č.2)
RYTÍŘ, NÁSLEDNÍK, PRINC (Kniha č.3)
REBEL, PĚŠEC, KRÁL (Kniha č.4)
VOJÁK, BRATR, ČARODĚJ (kniha č.5)
HRDINKA, ZRÁDKYNĚ, DCERA (kniha č.6)
VLÁDCE, RIVAL, VYHNANEC (kniha č.7)
VÍTĚZ, PORAŽENEC, SYN (kniha č. 8)

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ
VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)
POVSTÁNÍ STATEČNÝCH (Kniha č.2)
OTĚŽE CTI (Kniha č.3)
ZROZENÍ UDATNOSTI (Kniha č.4)
ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č.5)
NOC STATEČNÝCH (Kniha č.6)
ČARODĚJŮV PRSTEN
CESTA HRDINY (Kniha č.1)
POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)
OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)
POKŘIK CTI (Kniha č.4)
SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)
OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)
NEBE KOUZEL (Kniha č.9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)
DAR BITVY (Kniha č.17)
TRILOGIE PŘEŽITÍ
ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)
ARÉNA TŘI (Kniha č.3)
UPÍŘÍ ŽURNÁLY
PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)
MILOVANÁ (Kniha č.2)
ZRAZENÁ (Kniha č.3)
PŘEDURČENA (Kniha č.4)
ŽÁDANÁ (Kniha č.5)
ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)
ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)
NALEZENÁ (Kniha č.8)
VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)
TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)
PROKLETÁ (Kniha č.11)
POSEDLÁ (Kniha č.12)
Chcete knihy zdarma?

Zaregistrujte se na e-mail list Morgan Rice a získejte zdarma 4 knihy, 3 mapy, 1 aplikaci, 1 hru, 1 grafický román a exkluzivní dárky! Pro registraci navštivte: www.morganricebooks.com

Copyright © 2017 Morgan Rice. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořiďte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Obálka Captblack76, použito v licenci Shutterstock.com.

OBSAH

KAPITOLA PRVNÍ
KAPITOLA DRUHÁ

KAPITOLA TŘETÍ
KAPITOLA ČTVRTÁ
KAPITOLA PÁTÁ
KAPITOLA ŠESTÁ
KAPITOLA SEDMÁ
KAPITOLA OSMÁ
KAPITOLA DEVÁTÁ
KAPITOLA DESÁTÁ
KAPITOLA JEDENÁCTÁ
KAPITOLA DVANÁCTÁ
KAPITOLA TŘINÁCTÁ
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ
KAPITOLA PATNÁCTÁ
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ
KAPITOLA OSMNÁCTÁ
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ
EPILOG

KAPITOLA PRVNÍ

Thanos se přikrčil a šíp neškodně proletěl kolem. Slyšel ho, jak se odrazil od kamenné stěny jednoho z haylonských domů. Spěchal ulicemi zpět, dorazil na křižovatku a prudce se obrátil. V ruce svíral meč.

Z jedné strany se blížil tucet mužů lorda Westa, z druhé strany přicházeli bývalí imperiální vojáci a z okolních domů vybíhali vojáci z řad obyvatelů ostrova. Sevřeli tak šeropelské vojáky, kteří Thana pronásledovali, do kleští. Thanos zaútočil.

Bodl nad štítem jednoho z útočníků, obrátil se, aby vykryl útok mířící na muže po jeho boku a kopem srazil k zemi třetího vojáka. Sir Justin se vklínil do mezery a zabil dalšího nepřítele.

„Zachraňuješ mi život nějak často," prohlásil Thanos, když se bitva na moment zklidnila.

„Prostě dál bojuj a jsme vyrovnaní," odpověděl Justin.

To Thanovi vyhovovalo. Mečem zachytil sekeru jednoho z útočníků a vytvořil tak díru v jeho obraně. Toho okamžitě využil jeden z imperiálních vojáků, bodl šeropelského válečníka a vyrval mu sekeru z rukou.

Přicházeli stále další nepřátelé – nájezdníci si uvědomili, že se setkávají s tužším odporem. Pro Thana a ostatní to znamenalo, že je na čase zmizet.

„Ústup!" zařval a muži kolem se stáhli do jednoho z blízkých domů. Probíjeli se skrz něj do další ulice. Thanos běžel

a zjistil, že mu po boků běží generál Haven. Starcova tvář byla rudá námahou.

„Neměl bys bojovat na nějakém… méně nebezpečném místě?“ zeptal se Thanos.

Haven ho probodl pohledem. „Neříkej mi, co mám jak dělat, mladíku! Nejsi můj princ!“

Navzdory vyřčeným námitkám ale bylo zjevné, že starý generál je šťastný, že může bojovat po Thanovu a Justinovu boku. Společně pokračovali po kamenném schodišti vzhůru na jednu z mnoha střech. Nedalo se říct, odkud jsou kteří vojáci. Thanos viděl jen to, že obránci ostrova bojují s nesmírnou statečností a zuřivostí.

Ze svého současného stanoviště ale viděl i to, jak velká je flotila, která na ostrov útočí. Nebyla tak obrovská jako invazní síly, které napadly Delos, ale i tak byla ohromná. Táhla se po moři kolem přístavu jako obrovská inkoustová skvrna, ze které se odpoutávaly jednotlivé lodě a přivážely k haylonským břehům další a další vojáky.

Jedinou nadějí obránců byla taktika bleskového úderu a okamžitého ústupu. Vylákat útočníky do léčky, co nejvíce jich pobít a rychle se stáhnout. Haylonští válečníci vypadali, jako by tuto taktiku využívali odjakživa. Thana ale překvapilo, jak rychle si na ni zvykli i bývalí imperiální vojáci. Pravděpodobně za to mohla doba, kterou strávili skrýváním se v místních horách.

„Tudy,“ pokynul Haven a Thanos ho následoval, protože předpokládal, že bude znát ostrov mnohem lépe. Thanos

by si přál, aby tu byl Akila nebo Iakos, ale Akila byl příliš těžce zraněn, než aby se mohl zúčastnit bojů, a jeho zástupce byl mrtvý.

Ulice, kterými probíhali, náhle připadaly Thanovi povědomé. Mávl na generála.

„Tady," vykřikl. „Do uliček."

K jeho překvapení ho ostatní následovali. Běželi skrz úzké uličky a průchody, zahnuli za několik rohů. Někteří Justinovi muži vypadali, že by se nejraději obrátili a znovu se vrhli na nepřítele, ale Thanos je zastavil.

„Počkáme si na ně," prohlásil Thanos. „Na téhle straně se můžeme lépe bránit a… no, uvidíte."

Neznali ho sice příliš dobře, ale přesto ho poslechli a zůstali na místě. Šeropelští vojáci zaútočili, a právě v tu chvíli se ostrované opřeli do zdí na obou stranách uličky a zasypali útočníky troskami.

„Iakos z poloviny města udělal past," vysvětloval Thanos. Těžce oddechoval a přál si, aby se alespoň na okamžik mohli zastavit a odpočinout si. V bitvě, jako byla tahle, ale nebyl na odpočinek. „Pojďte, musíme zůstat v pohybu."

Znovu ustoupili, tentokrát za sebou nechali nástražné dráty a propadla.

„Tohle není čestný způsob boje," prohlásil sir Justin.

Thanos mu položil ruku na rameno. Chápal, co má mladý muž na mysli. Muži lorda Westa byli pravděpodobně zvyklí na ohromné jízdní útoky a organizované souboje. Ne na boj v těsných uličkách a úprk před nepřítelem.

„Děláme to, co musíme, abychom zvítězili,“ odpověděl. Sám vzpomínal na časy, kdy bojoval tak opatrně, aby nezabíjel své soupeře. Kdy bojoval se ctí. Připadalo mu to tak dávno. „Snažíme se chránit naše rodiny a přátele. Chráníme lid Haylonu i Impéria.“

Viděl, jak ostatní válečníci přikývli, a vzápětí už byli zase mezi domy a prchali před přívalem útočících jednotek.

A právě to Thanovi způsobovalo největší starosti. Při každém střetnutí ustupovali a přenechávali tak útočníkům stále větší území, protože prostě neměli možnost se postavit takovému množství nepřátel v přímém boji. Dokonce i když se Thanos prudce obrátil, odrazil kopí a bodl jeho majitele mečem, bylo to zase jen na okamžik, a pak už se musel stahovat na další stanoviště mezi domy. A pak na další.

Nevypadalo to jako boj, který lze vyhrát. Spíš jako oddalování nevyhnutelné porážky.

Thanos byl zrovna za barikádou hlouběji ve městě, když z blízkého průchodu vyrazil posel. Thanos po něm téměř bezmyšlenkovitě sekl mečem, ale v poslední chvíli se zarazil.

„Akila vzkazuje, že je čas, aby se všichni stáhli pryč z města. Jedna z pláží na vzdálené straně ostrova padla a potřebujeme všechny muže, aby bránili průsmyky.“

Thanos přikývl a snažil se skrýt zklamání, které v něm tato slova vyvolala. Věděl, že je to nevyhnutelné už od chvíle, kdy Šeropel strhl přístavní brány, ale pořád doufal, že se jeho síly vyčerpají. Pokud se Šeropelu podařilo zmocnit se pláží na druhé

straně ostrova, bylo vše horší, než se zdálo.

„Ústup do hor!“ vykřikl Thanos. Muži kolem něj se na okamžik překvapeně zarazili, pak ale vyrazili skrz město směrem k horským průsmykům. Muži generála Havena vyrazili stejně rychle jako haylonští bojovníci. Očividně si na hory během dlouhých bojů zvykli. Muži lorda Westa je následovali o něco pomaleji a bylo vidět, že následují Thana. Ten jen doufal, že je nevede na smrt.

Dostali se ke kamenným stěnám a průsmykům za hranicí města. Čekali tam muži s ohromnými palicemi a velkými dřevěnými klíny. Thanos předpokládal, že jakmile klíny zarazí, zhroutí se okolní kamenné stěny a vznikne tak přírodní zeď. Také předpokládal, že pokud nebudou mít dobrý odhad, riskují, že zůstanou zavalení pod kamennou lavinou. Riskovali své životy, aby ostatním vykoupili čas navíc.

Thanos je nemohl nechat podstoupit takové riziko.

Chopil se jedné z palic a nevšímal si přitom šokovaného výrazu muže, kterému ji vytrhl z rukou. Sledoval vojáky procházející úžinou. Přicházeli další a další haylonští válečníci, ale za nimi už bylo vidět i šeropelské pronásledovatele.

Uvědomil si, že vzpomíná na Ceres. Doufal, že se jí na její výpravě daří lépe než jemu při obraně ostrova. Tak moc by chtěl být s ní. Pokud tu zemře, už nikdy ji neuvidí. Nemohl se ale přinutit opustit ostatní.

„Musíme to shodit,“ pronesl jeden z mužů.

Thanos zavrtěl hlavou. „Ještě ne. Ještě přicházejí

další.“

„Ale pokud se šeropelští dostanou skrz…“

„Ještě ne,“ zopakoval Thanos.

Přicházeli další a další bojovníci. Thanos chtěl nechat projít tolik vlastních lidí, kolik jen bude možné. Když k němu dorazil první ze šeropelských válečníků, odrazil Thanos jeho výpad násadou palice a hlavicí pak udeřil muže do žeber. Uslyšel děsivé zapraskání a muž se zhroutil k zemi. Na Thana zaútočil další nepřítel, toho ale seknutím srazil generál Haven.

„Tady bys neměl být, princi,“ prohlásil.

„Myslel jsem, že nejsem tvůj princ,“ podotkl Thanos.

Slyšel, jak si generál povzdechl. „To nejsi, ale měl jsi pravdu. Přišel jsem sem jako řezník. Chci být něčím víc.“

Kývl a Thanos ucítil, jak se mu kolem paží sevřely silné ruce. Dva imperiální vojáci ho odtáhli a Haven se chopil palice, kterou Thanos upustil.

„Havene, nedělej to,“ žádal ho Thanos.

Bylo ale příliš pozdě. Starý generál už se rozmáchl, stejně jako několik hayloňanů. Máchl palicí silou mnohem mladšího muže, jeho údery zasáhly klín a skála zapraskala.

Když povolila, znělo to jako dunění hromu, jako by celý svět zmizel pod lavinou skalních úlomků. Generála Havena zasypalo padající kamení a na místě, kde ještě před okamžikem stál, teď byla ohromná neproniknutelná stěna.

Thanos ohromeně zíral na vzniklý monument.

I tak ale věděl, že tím získali jen trochu času navíc.

Haylon byl ztracen.
Thanos jen doufal, že Ceres se daří lépe než jim.

KAPITOLA DRUHÁ

Ceres hleděla ze dna jámy vzhůru a sledovala kruh napůl mrtvých čarodějů, který ji obklopoval. Snažila se skrývat svůj strach. Sledovala, jak se shromažďují, a narůstal v ní odpor k nim. V rukou svírala jílce svých dvou mečů a čekala, co bude dál. Nedovolí, aby ji viděli vyděšenou.

„Mohla jsi nás osvobodit," pronesl vůdce čarodějů hlasem šustivým jako starý pergamen.

„Osvobodit vás, abyste mohli dál ničit?" vykřikla Ceres. „Nikdy."

„Pak si vezmeme tvoji krev a alespoň na chvíli získáme svoji starou podobu."

Ceres stála a čekala. Který z nich zaútočí jako první? Použijí svoji magii a zničí ji shora? Ne, to přece nemohli, že ne? Ne, když potřebovali její krev. Dostala nápad. Napadlo ji, jak by se mohla dostat z pasti. Bude to ale nebezpečné. Velmi nebezpečné.

„Myslíte si, že se vás bojím?" obořila se na ně. „Na podobných místech jsem už bojovala. Pojďte si pro mě. Klidně všichni."

Pokud by se na ni nevrhli všichni, nezabralo by to. I tak ji ale vyděsilo, když se tiše spouštěli za ní dolů a bez jakéhokoli zvuku dopadali na kamennou podlahu. Vrhli se kupředu, aby na ni zaútočili.

Ceres sekala a uhýbala. V jámě bylo příliš málo místa, a tak

neustále hrozilo, že jí zabrání v pohybu a přemůžou ji. Usekla ruku, která se po ní sápala, a vzápětí uhnula švihnutí ostrých nehtů, které jí mířilo na krk. Cítila, jak se jí něčí ruka chopila ze strany, a tak vykopla a odrazila dalšího čaroděje.

Nebyli tak silní jako dřív. Ceres předpokládala, že její pronásledování je stálo víc sil, než by sami chtěli. Nepřestávala sekat a uskakovat a čekala na okamžik, kdy je bude mít v takovém postavení, v jakém je chtěla mít.

Když konečně přišla její šance, Ceres ani na okamžik nezaváhala. Možná, že už neměla svoji nadpřirozenou sílu a rychlost, kterou jí propůjčovala její krev, ale pořád byla dost silná a rychlá na to, aby to zvládla. Srazila jednoho čaroděje na kolena, vyhodila meče z jámy a pak využila jeho záda k odrazu. Vyskočila na ramena dalšího nepřítele a pak se vší silou odrazila, aby se zachytila okraje jámy. Pokud by se jí to nepodařilo, přišla by tím o poslední možnost záchrany, protože se vzdala jediných zbraní, které měla.

Narazila do kamenné stěny a rukama se jí podařilo zachytit. Snažila se přitáhnout, ale ucítila, že se jí někdo sápe po nohách. Podvědomě kopla dozadu a ucítila zapraštění kostí, jak její noha narazila do čarodějovy hlavy. Současně se od ní odrazila a podařilo se jí tak překulit přes hranu pasti, do které předtím padla.

Chopila se svých mečů, vstala a podívala se dolů na čaroděje řvoucí zlostí.

„Dostaneme tě!“ vyhrožovali jí.

Jeden z nich zaječel a vyslal směrem k Ceres bojové kouzlo. Ceres před ním stihla uskočit, ale jako by to byl signál k útoku i pro ostatní. Z jámy vyletěly plameny a blesky, které ji pronásledovaly na útěku od zrádného místa. Ceres slyšela, jak okolní stěny praskají. Nejprve z nich začaly odpadávat menší kameny, pak následovaly větší.

Ceres zoufale utíkala dál, kolem padaly odlamující se kusy stěn, odrážely se od podlahy a ty větší se valily dál. Vrhla se skokem kupředu, a když se zastavila, zjistila, že tunel za ní je kompletně zasypaný.

Zastaví to bývalé čaroděje? Nejspíš ne napořád. Pokud nemohli zemřít, pravděpodobně se jim nakonec podaří dostat skrz, ale bylo to pořád lepší, než kdyby se za Ceres hnali rovnou. Alespoň na chvíli byla v bezpečí.

Pokračovala skrz tunely, aniž by věděla, kam přesně běží. Věřila ale svým instinktům a měkkému světlu, které ji vedlo do místa, kde se tunel rozšířil do větší jeskyně se stalaktity visícími ze stropu. Ozýval se tu měkký zvuk proudící vody a Ceres s překvapením zjistila, že středem jeskyně protéká široký potok.

A co víc, bylo zde i malé molo s přivázanou loďkou. Ceres předpokládala, že loďka je tu mnohem déle, než si vůbec dokáže představit. Přesto vypadala téměř jako nová. Dál po proudu viděla Ceres světlo, které bylo jiné než ve zbytku jeskyní, a podvědomě tušila, že právě k němu se musí vydat.

Nastoupila do loďky, odvázala ji a nechala proud, aby ji odnesl. Voda pleskala o boky malé lodi a Ceres cítila, jak v ní

cestou vzrůstá napětí smísené s očekáváním. Kdykoli jindy by jí podobný proud dělal starosti. Mohl by vést k nepříjemnému jezu nebo ještě horšímu vodopádu. Tentokrát ale měla pocit, jako by tento proud byl vytvořen záměrně. Jako by ji měl donést až k jejímu cíli.

Loďka proplula tunelem tak úzkým, že kdyby Ceres rozpažila, mohla by se dotknout stěn na obou stranách. Světlo před ní se ve srovnání s příšeřím jeskyní zdálo být neskutečně jasné. Tunel se rozestoupil a kolem nebyl ani kámen, ani skála. Místo toho se na místě, kde by měla být další jeskyně, objevila idylická venkovská krajina.

Ceres okamžitě poznala, že se jedná o dílo Prastarých. Jen oni by dokázali vytvořit něco takového. Možná, že čarodějové zjistili, jak vyvolávat iluze, ale vše kolem působilo naprosto skutečně. Ceres dokonce cítila vůni trávy a rosy. Loďka přirazila ke břehu a Ceres před sebou spatřila rozlehlou louku plnou divokých květů, jejichž vůně byla příjemně nasládlá. Zdálo se, jako by se některé pohybovaly, když kolem nich procházela. Ceres ucítila ostrou bolest a všimla si, že se škrábla o trn jedné z květin. Na noze se jí objevily kapky krve.

Potom se květiny stáhly. Očividně, ať už měly tohle místo chránit před čímkoli, neměly ho chránit před ní.

Ceres chvíli trvalo, než si uvědomila, že na místě, kterým prochází, jsou dvě věci, které příliš nehrají. Tedy nehrají ještě víc než kus venkovské krajiny uprostřed rozlehlých jeskyní.

První zvláštní věc bylo to, že vize z minulosti jako by ustaly.

V jeskyních nahoře se objevovaly a mizely, Ceres měla možnost sledovat konečný útok Prastarých na čaroděje. Tady ale svět nevypadal zachycený mezi dvěma časy. Vše tu bylo naprosto klidné, na rozdíl od okolí, které jako by se neustále měnilo.

Druhá zvláštní věc byl dóm světla, který se tyčil uprostřed toho všeho. Zlatě zářil na zeleném pozadí louky. Byl velký jako rozměrný dům nebo stan nějakého nomádského lorda, přesto ale vypadal, jako by byl z čisté energie. Když se na něj Ceres poprvé podívala, myslela si, že jde o nějaký štít nebo zeď, ale teď nějak věděla, že je to mnohem víc. Šlo o živoucí místo. Domov.

Také si uvědomila, že je to místo, na kterém najde to, co hledala. Vlastně poprvé od chvíle, kdy vstoupila na území čarodějů, si Ceres dovolila zadoufat. Možná, že konečně našla místo, na kterém se jí podaří získat zpět svojí moc.

Možná že nakonec opravdu pomůže zachránit Haylon.

KAPITOLA TŘETÍ

Cestou ke kostějskému území na šeropelském pobřeží zažívala Jeva nejpodivnější pocit svého života: bála se, že by mohla zemřít.

Bylo to pro ni něco naprosto nového. Její lidé na něco podobného nebyli zvyklí. Rozhodně to nebylo nic, co by kdy toužila zažít. Pravděpodobně se to v jejich náboženství dalo považovat za kacířské. Žít, uvědomovat si, že je možnost připojit se k mrtvým a konečně se stát jedním z nich, a mít z téhle možnosti obavy. Její lidé smrt brali takovou, jaká byla, dokonce ji vítali. Chápali ji jako okamžik, kdy se připojují k ohromnému zástupu svých předků. Rozhodně se nebáli jí čelit.

Přesto právě to teď Jeva cítila, když na obzoru zahlédla vzdálenou linii šeropelského pobřeží. Bála se, že ji zabijí za to, co musí říct. Bála se, že ji pošlou za předky místo toho, aby se jí podařilo sehnat pomoc pro Haylon. Přemítala nad tím, proč se tak změnila.

Odpověď byla jasná: Thanos.

Jeva si uvědomila, že na něj cestou k pobřeží musí myslet. Sledovala při tom mořské ptáky, kteří v hejnech létali kolem a snažili se něco ulovit. Než se s Thanem setkala, byla… no možná ne úplně stejná jako zbytek jejího národa, protože většina z nich neměla potřebu cestovat do Závětří a ještě dál. Přesto se cítila být stejná jako oni, bývala jako oni. Rozhodně tenkrát necítila

strach.

Nebyl to ale strach o sebe samu, i když si jasně uvědomovala, že v sázce je i její život. Víc se bála toho, co by se mohlo stát s lidmi na Haylonu, pokud se nedokáže vrátit zpět. Zpět k Thanovi.

I to bylo kacířské. Na živých nezáleželo, pokud tedy neplnili přání mrtvých. Pokud měl pod rukama nájezdníků padnout celý ostrov, pak to pro jeho obyvatele měla být velká čest. Ne nějaká katastrofa. V životě záleželo jen na plnění přání mrtvých a přiměřeně vznešené smrti. Ti, kdo mluvili za mrtvé, to všem řekli dostatečně jasně. Jeva dokonce sama naslouchala šepotu mrtvých, když se zvedl dým z vidoucích hranic.

Plula dál a snažila se ignorovat vše, co se jí honilo hlavou. Cítila nápor vln na kormidlo a udržovala přímý kurz k domovu. Uvědomila si, že teď slyší jiné hlasy. Hlasy dohadující se o soucitu, o záchraně Haylonu, o pomoci Thanovi.

Viděla ho riskovat život jen proto, aby pomohl jiným, a přitom k tomu neměl vůbec žádný zřejmý důvod. Když byla připoutaná na přídi šeropelské lodi a čekala, až ji stáhnou z kůže, zachránil ji. Když bojovali bok po boku, bylo to, jako by jeho štít byl i jejím štítem. U svého národa něco podobného nikdy nezažila.

V Thanovi bylo něco, co musel člověk obdivovat. Možná víc než to. Konečně potkala někoho, kdo se snažil udělat něco dobrého pro svět, nejen najít dobrý způsob, jak zemřít. Nové hlasy, které Jeva slyšela, jí říkaly, že právě tak by měla žít, a že k tomu patří i pomoc Haylonu.

Špatné bylo, že hlasy vycházely z ní samotné. Neměla by

jim tolik naslouchat. Její lidé jim rozhodně příliš naslouchat nebudou.

„Tedy ti, kteří ještě zbyli," zašeptala Jeva a vítr odnesl její slova pryč.

Vesnice jejího kmene byla pryč. Teď mířila k jinému shromaždišti a chystala se žádat další část jejího národa o jejich životy. Jeva vzhlédla a zadívala se na malou plachtu napínanou větrem, na pěnu vlnící se na mořské hladině. Ze všech sil se snažila myslet na něco jiného než na to, co bude muset udělat, aby vše vyšlo. I tak jí ale slova zněla v hlavě stejně neodbytně, jako myšlenky na smrt.

Bude muset lhát a tvrdit, že mluví za mrtvé.

Slova mrtvých zapříčinila, že její lidé vyrazili k Delosu. I když tenkrát Thanos ani Jeva netvrdili, že za ně mluví. Tentokrát to ale Jeva nebude moct nechat na ostatních mluvčích. Riziko, že by Kostějové její plán odmítli, bylo příliš velké. A co by se dělo pak?

Její přítel by zemřel. To nemohla dopustit. I když to znamenalo, že udělá něco nemyslitelného.

Jeva navedla loď blíž k pobřeží, propracovávala se mezi útesy a vraky, které se o ně rozbily. Nebyla to pláž poblíž jejího starého domova, ale místo dál po pobřeží, u jiného velkého shromaždiště. Přesto se místním lidem podařilo vraky dočista vyrabovat. Jeva se při té myšlence pousmála a cítila mírnou hrdost.

Několik lodí jí vyplulo vstříc. Většinou šlo o lehké čluny, kánoe s plováky určené k pronásledování člunů, které na první

pohled nepatřily Kostějům. Kdyby k nim Jeva nepatřila, zřejmě by už bojovala o holý život. Takhle se jen ostatní shromáždili kolem, smáli se a vtipkovali způsobem, kterým by cizince nikdy nepřivítali.

„Krásná loď, sestro. Kolik lidí jsi kvůli ní zabila?“

„Zabila?“ ozval se další. „Nejspíš zemřeli strachem už při pohledu na ni!“

„Zemřeli by při pohledu na tvůj hnusný ksicht,“ štěkla po něm Jeva. Muži se zasmáli společně s ní. Takové byly místní způsoby.

Na způsobech záleželo. Její lidé mohli cizincům připadat podivní, ale řídili se vlastními pravidly. Jejich vlastními zásadami. Jeva se teď chystala před ně předstoupit a pokud chtěla tvrdit, že mluví za mrtvé, znamenalo to porušit jedno z nejzákladnějších pravidel. Mohli ji vyhnat a nedovolit jí se vrátit. Mohli ji zabít a pohodit její tělo, aniž by se dostala na hranici a přidala se tak k předkům.

Přirazila loďkou k pobřeží, seskočila a vytáhla ji na pláž. Čekali tam na ni další lidé. Přiběhla k ní dívka s urnou v rukách a nabídla jí špetku popela z místní vesnice. Jeva ji přijala a spolkla. Symbolicky se tak stala členkou vesnice, vstoupila do kontaktu s jejich předky.

„Vítej, kněžko,“ pronesl jeden z mužů na pláži. Byl to starý muž s pergamenovou kůží, přesto byl ale Jevě podřízený, protože ji zdobila znamení, která dokazovala, že prošla posvátnými obřady. „Co přivádí mluvčí k našim

břehům?“

Jeva na chvíli zvažovala svoji odpověď. Bylo by tak snadné prohlásit, že mluví za ty, kteří jsou dávno pryč. Mívala vize. Když byla malá, mnozí prohlašovali, že z ní bude skvělá mluvčí s mrtvými. Jeden ze starších mluvčích dokonce tvrdil, že právě ona pronese slova, která zasáhnou celý jejich lid.

Pokud by prohlásila, že ji sem zavolali mrtví a žádají jejich národ, aby bojoval za Haylon, možná by jí to uvěřili. Mohli by poslouchat autoritu, kterou jí propůjčovali mrtví, tak, jako poslouchali málo co jiného.

Kdyby to udělala, mohlo by se jí skutečně podařit zachránit Haylon. Byla šance, že útok jejich lidí bude stačit ke zničení šeropelské flotily. Mohlo by se jim podařit získat pro obránce čas. Pokud by lhala.

To ale udělat nemohla. Nešlo jen o samotnou lež, i když už jen to, že o ní uvažovala, ji děsilo. Nešlo jen o to, že by tím zradila vše, co v očích jejích lidí znamenalo svět. Ne, šlo o to, že Thanos by nechtěl, aby lhala a podváděla. Nechtěl by, aby její lidé šli na smrt pod falešnou záminkou, nechtěl by je nutit bojovat proti Šeropelu bez toho, aby znali pravdu, proč to dělají.

„Kněžko?“ zeptal se starý muž. „Jsi tu, abys mluvila za mrtvé?“

Co by tedy Thanos udělal? Jeva znala odpověď, díky tomu, co zažila při jeho poslední návštěvě u jejího lidu. Díky tomu, co s ním zažila všude jinde.

„Ne,“ odpověděla. „Nejsem tu, abych mluvila

za mrtvé. Jmenuji se Jeva a dnes tu chci mluvit za živé.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Irrien procházel planinou pokrytou mrtvými těly. Prohlížel si jatka, která jeho armády způsobily. Tentokrát ale bez obvyklého uspokojení, které při podobných příležitostech zpravidla cítil. Kolem leželi mrtví či umírající seveřané rozdrcení jeho armádami, pobití jeho lovci. Irrien by se v té chvíli měl cítit triumfálně. Měl by cítit radost z vítězství nebo sladké opojení mocí, protože jeho nepřátelé byli mrtví.

Místo toho měl pocit, jako by ho o skutečné vítězství někdo připravil.

Muž v lesklé zbroji nepřátelského vojska ležel v bahně a sténal. Snažil se zůstat naživu navzdory zraněním, která utrpěl. Irrien se chopil kopí trčícího z blízkého těla a muže jím probodl. Dokonce ani zabití slabocha, jako byl tenhle, mu nezlepšilo náladu.

Popravdě, bylo to celé až příliš snadné. Na to, aby boj za něco stál, tu bylo příliš málo nepřátel. Projeli celý Sever, plundrovali vesnice a menší hrady, dokonce dobyli i bývalé pevnosti lorda Westa. Všude nacházeli prázdné domy a ještě prázdnější hrady, místnosti, které lidé dávno opustili, aby unikli před blížícími se hordami.

Nebylo to frustrující jen proto, že tím pádem nedosáhl slavných vítězství, jak plánoval. Znamenalo to totiž, že jeho nepřátelé jsou stále někde venku, a to ho v tuto chvíli dožíralo ještě víc. Irrien věděl, kde jsou, protože zbabělec, který zůstal

na hradě lorda Westa, mu to řekl. Byli na Haylonu a opevňovali ostrov, na který poslal jen část svých invazních sil.

Kvůli tomu měl Irrien pocit, jako by každým okamžikem tady jen ztrácel čas. Přesto tu ještě musel něco vykonat. Rozhlédl se a sledoval, jak jeho muži pracují společně se skupinami nově zajatých otroků na stržení jednoho z mnoha hradů, kterými byla krajina posetá jako houbami po dešti. Irrien nehodlal nechat opuštěné hrady stát, protože by tím poskytl svým nepřátelům místa, kde se shromáždit.

A jako by to celé nebylo málo, jeho muži ještě ke všemu vypadali, že jsou se snadným vítězstvím spokojení. Irrien viděl muže, kteří nebyli přiděleni k žádným pracovním četám, jak se rozvalují na slunci, hrají o nakradené peníze nebo jen tak pro zábavu mučí zajatce.

Samozřejmě tu také byli obvyklí mrchožrouti. Někdo už na okraji bojiště postavil otrokářský tábor a rozestavěl podél něj vozy a klece, které se teď rychle plnily. Uprostřed byl vyklizený prostor, kde se otrokáři dohadovali nad tím, jestli jsou otroci dost dobří a otrokyně dost krásné. Pravdou ale bylo, že brali všechno, co jim vojáci nabídli. Byli to opravdu jen mrchožrouti, ne válečníci.

A pak tu byli kněží smrti. Oltář si vztyčili uprostřed bojiště, tak, jak to obvykle dělávali. Vojáci k nim teď přinášeli raněné nepřátele a pokládali je na kamenný stůl, kde jim kněží podřezávali hrdla nebo vyřezávali srdce. Jejich krev se vsakovala do země a Irrien předpokládal, že bohové musejí být spokojeni.

Kněží každopádně vypadali, že spokojení jsou, vyzývali věřící, aby se podřídili smrti, protože to byl jediný způsob, jak získat její přízeň.

Jeden muž je zřejmě vzal vážně. Očividně utrpěl v bitvě tak vážná zranění, že musel požádat své přátele, aby mu pomohli dostat se na stůl. Irrien sledoval, jak se ho s obnaženou hrudí křečovitě chytil a nechal kněze, aby ho dýkou z tmavého obsidiánu bodl do srdce.

Irrien si při pohledu na slabocha, který se nesnažil bojovat se zraněními, odplivl. Konec konců, on sám nenechal svá zranění, aby ho oslabila, že ne? Rameno ho bolelo při každém pohybu, ale přesto se nenabídl jako oběť, aby ostatní ochránil před smrtí. Podle jeho zkušeností bylo jedinou účinnou ochranou před smrtí to, když byl člověk silnější než jeho nepřítel. Síla znamenala, že člověk může žít. Díky síle si člověk mohl vzít vše, co se mu zachtělo, ať už to byl cizí život, pozemky nebo ženy.

Na okamžik se zamyslel, co si asi kněží smrti myslí o něm. Neměl je v úctě, pouze je využíval k tomu, aby mu pomohli ovládat jeho muže. Dokonce si ani nebyl jistý, jestli něco z toho, co kněží tvrdí, má nějaký skutečný základ, nebo jestli jde jen o způsob, jak mohli lidé bez skutečné síly ovládat ostatní.

Předpokládal, že pokud nějací bohové skutečně existují, podobné úvahy mu jejich přízeň nepřinesou. Na druhou stranu, nezabil právě on víc mužů, žen i dětí než kdokoli jiný? Neposkytoval jim oběti, kněží a nevytvářel svět, který by se jim líbil? Irrien to možná nedělal kvůli nim, přesto to ale dělal.

Stál a na okamžik se zaposlouchal do řeči hovořícího kněze.

„Bratři! Sestry! Dnešek je dnem velkého vítězství. Dnes jsme do světa za černými dveřmi poslali mnoho lidí. Dnes jsme uspokojili bohy, takže si zítra nevyberou nás. Zítřejší vítězství—“

„Tohle nebylo vítězství,“ pronesl Irrien a jeho hlas snadno přehlušil ten knězův. „Aby to bylo vítězství, museli bychom bojovat. Copak můžeme nazývat vítězstvím zabírání prázdných domů? Nebo masakrování bláznů, kteří zůstali, když ostatní měli dost rozumu utéct?“ Irrien se rozhlédl po lidech kolem. „Dnes jsme zabíjeli, a to je dobře, ale musíme toho udělat mnohem víc. Dnes tu dokončíme naši práci, strhneme jejich hrady a předáme jejich rodiny otrokářům. Zítra ale vyrazíme někam, kde nás čeká skutečné vítězství. Na místo, kde se před námi ukryli všichni jejich válečníci. Vyrazíme na Haylon!“

Slyšel, jak se jeho muži při těch slovech radují. Vraždění nepřátel v nich podpořilo touhu po boji. Obrátil se ke knězi.

„Co řekneš ty? Je to vůle bohů?“

Kněz nezaváhal. Chopil se nože a rozřízl břicho muže ležícího na oltáři. Vytrhl z něj vnitřnosti, aby v nich mohl číst.

„Je, lorde Irriene. Bohové tě podpoří ve tvém snažení! Irrien! Ir-ri-en!“

„Ir-ri-en!“ volali vojáci.

Tenhle muž znal své místo. Irrien se usmál a zamířil mezi ostatní. Nepřekvapilo ho, když se za ním vydala postava v kápi.

Irrien tasil dýku. Možná, že ji bude potřebovat.

„Nepromluvil jsi se mnou od našeho posledního rozhovoru, N'cho," pronesl Irrien. „A já nerad čekám."

Zabiják sklonil hlavu. „Pátral jsem po tom, co jsi po mně žádal, První kameni. Vyptával jsem se mých věrných kněží, četl zakázané svitky, mučil ty, kteří nechtěli mluvit."

Irrien si byl jistý, že vůdce Tuctu smrtí je spokojený sám se sebou. Z nich všech jen N'cho přežil útok na Irriena. Ten začínal přemýšlet, jestli se rozhodl správně.

„Slyšel jsi, co jsem řekl mužům," pronesl Irrien. „Míříme na Haylon. To znamená, že budeme bojovat s dítětem Prastarých. Máš pro mě řešení, nebo bych tě měl odtáhnout k oltáři a udělat z tebe další oběť?"

Sledoval, jak muž zavrtěl hlavou. „To ne, bohové se se mnou nechtějí setkat tak brzy, První kameni."

Irrien přimhouřil oči. „Co tím chceš říct?"

N'cho o krok ustoupil. „Věřím, že jsem našel to, co jsi požadoval."

Irrien mu pokynul, aby ho následoval. Zamířil ke svému stanu. Pohledem odehnal strážné a otroky, takže zůstal s druhým mužem o samotě.

„Co jsi zjistil?" zeptal se.

„Byla… stvoření, která bojovala ve válce proti Prastarým," pronesl N'cho.

„Taková stvoření budou dávno mrtvá," podotkl Irrien.

N'cho zavrtěl hlavou. „Stále se dají vyvolat a já věřím,

že jsem objevil místo, na kterém by to bylo možné. Bude to ale stát spoustu životů.“

Irrien se při těch slovech zasmál. Za zničení Ceres to byla jen malá cena.

„Vzít někomu život,“ pronesl, „nikdy není příliš obtížné.“

KAPITOLA PÁTÁ

Stephania sledovala spícího kapitána Kanga a zmocňovalo se jí stále větší znechucení. Kapitán zachrápal a jeho rozměrné tělo se pohnulo. Stephania se musela odtáhnout, protože se po ní ve spánku natáhl. Z doby, kdy byl vzhůru, toho měla víc než dost.

Nikdy neměla problém pojmout muže za milence jen proto, aby ho mohla manipulovat. Přesně to se přeci chystala udělat i s Druhým kamenem. Kang měl ale k něžnému milenci hodně daleko a zdálo se, že ho baví hledat stále nové způsoby, jak Stephanii ponížit. Choval se k ní jako k otrokyni, kterou byla u Irriena, a Stephania si přitom přísahala, že už nikdy ničí otrokyní nebude.

Navíc se k ní donesly drby, které se šířily posádkou. Že nakonec možná do Šeropelu nedorazí tak, jak by si představovala. Že si s ní kapitán jen užije a pak ji stejně prodá do otroctví. A pak se s posádkou rozdělí o to, co za ni dostane.

To Stephania rozhodně nedovolí. To by raději zemřela. Ale jednodušším řešením bude někoho zabít.

Tiše vyklouzla z postele a vyhlédla z malého okénka kapitánovy kajuty. Blížili se k Závětří a už ve slabém světle svítání bylo vidět, jak se na něj snáší prach z vysokých hor za městem. Bylo to ošklivé město, ošuntělé a stísněné, a dokonce i z lodi mohla Stephania říct, že rozhodně nebude mírumilovné. I Kang říkal, že po setmění raději nevychází.

Stephania předpokládala, že to byla jen výmluva, aby ji mohl ještě naposledy využít, ale možná nešlo jen o to. Po setmění nefungovaly ani trhy s otroky.

Rozhodla se a potichu se oblékla. Zabalila se do pláště a sáhla do jednoho z jeho mnoha záhybů. Vytáhla z něj lahvičku a dlouhou přízi. Pohybovala se s opatrností někoho, kdo přesně ví, co drží v rukách. Kdyby teď udělala chybu, byla by mrtvá – zabil by ji buď jed nebo Kang.

Stephania se postavila k posteli, sevřela přízi mezi prsty a nechala ji viset nad Kangovými ústy. Ve spánku se pohyboval a převaloval a Stephania se snažila držet přízi stále v příhodné pozici. Dávala si pozor, aby se Kanga sama nedotkla. Kdyby se teď probudil, měl by ji přímo na dosah.

Nechala kapky jedu stékat po přízi. Soustředila se, zatímco Kang něco mumlal ze spaní. Jedna kapka už mířila k jeho rtům, pak druhá. Stephania se připravovala na okamžik, kdy Kang zalapá po dechu a zemře, až její jed zabere.

Místo toho Kang otevřel oči a podíval se na Stephanii nejprve s nechápavým a poté s rozzuřeným výrazem.

„Děvko! Otrokyně! Za tohle chcípneš!“

Najednou byl nad Stephanií a tiskl ji k posteli. Jednou ji udeřil a vzápětí Stephania ucítila na krku drtivý tlak jeho rukou. Zalapala po dechu, ale jeho stisk byl příliš silný. Mrskala sebou a snažila se Kanga shodit.

Ten na ní ležel celou svojí obří váhou a snažil se ji znehybnit. Bojovala s ním, ale on se jen smál a nepřestával ji rdousit. Smál

se i ve chvíli, kdy Stephania z kabátu vytáhla nůž a bodla ho.

Při prvním bodnutí prudce vydechl, ale Stephania neměla pocit, že by uvolnil sevření na jejím krku. Zorné pole jí začala zastírat temnota, ale ona nepřestávala bodat, mechanicky a zcela slepě, protože teď měla vše zastřené rozmazaným závojem.

Sevření kolem jejího krku po chvíli povolilo a Stephania cítila, jak se na ni Kang bezvládně zhroutil.

Vyprostit se zpod jeho bezvládného těla trvalo až neuvěřitelně dlouho. Stephania lapala po dechu a snažila se nabrat ztracenou rovnováhu. Spadla z postele, pak vstala a znechuceně se podívala na Kangovo tělo.

Musí to dokončit. Udělala to, co měla v úmyslu, i když to nakonec bylo obtížnější, než čekala. A teď to ostatní.

Spěšně přerovnala přikrývky, aby vše alespoň na první pohled vypadalo, jako by Kang spal. Rychle prohledala kajutu a našla malou truhličku, ve které měl Kang zlato. Pak si nasadila kápi a vyklouzla na palubu. Mířila k malému člunu na zádi.

Nastoupila do něj a opřela se do rumpálu, aby spustila člun na vodu. Rumpál skřípal jako staré dveře, kterým nikdo dlouho nemazal panty. Stephania zaslechla výkřiky námořníků, kteří se začali zajímat, co je to za hluk. Stephania nezaváhala. Tasila nůž a rychle přeřezala lano, kterým byl člun uvázán. Lano povolilo a člun i se Stephanií dopadl na vodní hladinu.

Stephania se chopila vesel a začala veslovat k přístavu. Námořníci na lodi zjistili, že nemají možnost ji pronásledovat. Stephania veslovala až do chvíle, kdy přirazila k molu. Vystoupila

ze člunu a ani se neobtěžovala ho přivázat. Stejně se sem už nebude vracet.

Šeropelské hlavní město bylo přesně takové, jak vypadalo z mořské hladiny. Ve vlnách se na něj snášel prach a popel, kolem Stephanie procházely postavy s očividně nepřátelskými úmysly. Jedna postava se nebezpečně přiblížila a Stephania musela ukázat nůž, aby ji zahnala.

Mířila stále hlouběji do města. Věděla, že se tu kdysi pohyboval i Lucious, a jak procházela prašnými ulicemi, přemýšlela, jak se tu asi cítil. Nejspíš bezmocně, protože neuměl vycházet s lidmi. Uměl na ně jen útočit a vynucovat si od nich služby z pozice moci, pomocí výhružek a zastrašování. Byl to blázen.

Stephania taková nebyla. Rozhlížela se, dokud nenarazila na lidi, kteří jí mohli poskytnout informace – žebráky a děvky. Chodila od jednoho k druhému, rozdávala ukradené zlato a pokládala všem jednu a tu samou otázku.

„Co mi můžeš říct o Ulrenovi?“

Ptala se v zapadlých uličkách i v hráčských doupatech, kde se platilo krví stejně často jako penězi. Ptala se v obchodech, kde se prodávaly látky chránící před prachem, a ptala se na místech, kde se v temnotě scházeli zloději.

Vybrala si hostinec a usadila se v něm. Nechala roznést informaci, že dává zlato těm, kdo s ní mluví. A lidé přicházeli, vyprávěli jí útržky historek, drbů, pomluv a tajemství v chaotické změti informací, na kterou byla Stephania zvyklá a se kterou

uměla pracovat.

Nepřekvapilo ji, když si pro ni přišli dva muži a jedna žena. Všichni byli zabalení v hadrech využívaných jako ochrana před prachem, všichni nesli erb bývalého Druhého kamene. Měli tvrdé pohledy lidí zvyklých na násilí, ale to se dalo říct téměř o všech lidech v Šeropelu.

„Kladeš spoustu otázek," pronesla žena a naklonila se ke Stephanii přes stůl tak blízko, že by ji Stephania mohla bodnout nožem, kdyby chtěla. Tak blízko, jako by byly důvěrné přítelkyně, které si právě šuškají nějaké tajemství.

Stephania se usmála. „To ano."

„Myslela sis, že všechny ty otázky nepřitáhnou pozornost? Že První kámen nemá své zvědy úplně všude?"

Stephania se zasmála. Opravdu předpokládali, že zrovna ona nepomyslela na přítomnost špehů? Ona myslela mnohem dál. Procházela městem a tvářila se, jako by hledala odpovědi. Přitom ale hledala způsob, jak na sebe přitáhnout pozornost. Jakýkoli blázen mohl přijít k bráně a nechat se vyhodit. Chytrá žena to navleče tak, aby ji ti uvnitř sami pozvali dál.

Konec konců, pomyslela si Stephania pobaveně, v romantickém vztahu by měl muž dobývat ženu.

„Čemu se směješ?" obořila se na ni žena. „Jsi šílená nebo jen hloupá? Co jsi vlastně zač?"

Stephania sňala kápi, aby si žena mohla prohlédnout její rysy.

„Já jsem Stephania," pronesla. „Bývalá manželka dědice Impéria, bývalá vládkyně Impéria. Přežila jsem

pád Delosu a Irrienovy pokusy mne zabít. Myslím, že tvůj pán by si se mnou rád promluvil, nemyslíš?“

Vstala, zatímco ostatní se na sebe zmateně dívali a očividně se nemohli rozhodnout, co dál dělat. Nakonec rozhodla žena.

„Vezmeme ji s sebou.“

Obestoupili Stephanii, ale ta sama vyrazila kupředu, takže to vypadalo, jako když stráže doprovází šlechtičnu, ne jako když odvádí zajatce. Stephania se dokonce lehce zavěsila do cizí ženy, stejně jako by se zavěsila do doprovodu při odpolední procházce parkem.

Vedli ji skrz město, a protože se písečná bouře zrovna výjimečně uklidnila a přestala mést prach z útesů, neobtěžovala se Stephania ani s nasazením kápě. Nechala obyvatele města, aby ji viděli. Věděla, že se tak roznesou drby o tom, že tu je.

Samozřejmě, že i když se hodně snažila, mělo to celé daleko do příjemné procházky. Stále ji doprovázeli tři zabijáci, kteří by ji neváhali podříznout, pokud by jim Stephania dala záminku. Když se blížili k velké usedlosti uprostřed města, cítila Stephania, jak v ní narůstá napětí a strach. Potlačovala ho jen díky svému odhodlání dokončit vše, kvůli čemu do Šeropelu dorazila. Musí se pomstít Irrienovi. Musí od čaroděje získat zpět svého syna.

Prošli usedlostí kolem pracujících otroků a cvičících válečníků, kolem soch zachycujících mladého Ulrena tyčícího se nad těly mrtvých nepřátel. Stephania nepochybovala o tom, že to byl nebezpečný muž. Skutečnost, že obsadil pozici těsně pod vládnoucím Irrienem, znamenala, že se probojoval na jednu z

nejnebezpečnějších pozic známého světa.

Prohra tu znamenala smrt či něco ještě horšího, ale Stephania se nechystala prohrát. Poučila se z invaze i ze svého nevydařeného pokusu ovládnout Irriena. Tentokrát měla co nabídnout. Ulren chtěl to samé, co ona: moc a smrt bývalého Prvního kamene.

Stephania slyšela o sňatcích z mnohem horších pohnutek.

KAPITOLA ŠESTÁ

Ceres vystoupila z loďky na břeh, ohromená tím, že takovéhle místo může vůbec pod zemí existovat. Věděla, že za to může moc Prastarých, ale netušila, proč by tvořili něco takového. Proč tvořit krásnou zahradu uprostřed nočních můr?

Samozřejmě toho o Prastarých nevěděla příliš. Dost možná jsou podle nich noční můry právě tím nejvhodnějším důvodem k vytvoření krásné zahrady.

A pak tu byl ten dóm, který vypadal, jako by byl vytvořený z čisté zlaté záře. Ceres se k němu pomalu přibližovala. Pokud má najít odpovědi, najde ji určitě právě v něm.

Světlo se lehce zavlnilo a Ceres si všimla, že se v něm skrývají dvě postavy. Doufala jen, že to nejsou další napůl mrtví čarodějové. Nebyla si totiž jistá, jestli má dost sil na další boj.

Vstoupila do světla a její tělo se v tu chvíli napjalo v očekávání bolestivého výboje nebo zásahu síly, která by jí měla bránit vejít dovnitř. Místo toho ucítila jen lehký tlak a vzápětí už byla uvnitř a rozhlížela se kolem.

Vnitřní prostor dómu vypadal jako rozlehlá a přepychová hala plná plyšových koberců a divanů, soch a řezeb, které jako by visely na jeho stěnách. Byly tu i další věci – zdobené sklenice a knihy, které odkazovaly na umění čarodějů.

Uprostřed stály dvě postavy. Muž vypadal stejně klidně a vznešeně jako Ceresina matka. Měl na sobě světlou róbu, jakou

Ceres viděla ve vzpomínkách na Prastaré. Žena na sobě měla tmavé oblečení čarodějů, ale na rozdíl od těch, se kterými Ceres bojovala, byla mladá, čas na ní nezanechal stopy.

Když se Ceres podívala pozorněji, uvědomila si, že i oni jsou lehce průsvitní, jako všechno ostatní ve vzpomínkách.

„Nejsou skuteční," pronesla tiše.

Muž se zasmál. „Slyšela jsi to, Lin? Nejsme skuteční."

Žena natáhla ruku a položila mu ji na rameno. „Je to pochopitelný omyl. Konec konců si myslím, že teď asi vypadáme jako pouhé stíny toho, co jsme bývali."

To Ceres překvapilo. Bezmyšlenkovitě natáhla k muži ruku a sledovala, jak hladce prošla přímo jeho hrudí. Uvědomila si, co právě provedla.

„Omlouvám se," řekla.

„To nemusíš," pronesl muž. „Dokážu si představit, že je to poněkud znepokojivé."

„Co jste zač?" zeptala se Ceres. „Nahoře jsem viděla čaroděje, ale vy nejste jako oni. Nejste ani jako vzpomínky na minulost, protože nejste jen pouhé obrazy."

„My jsme… jiní," odpověděla žena. „Já jsem Lin a tohle je Alteus."

„Já jsem Ceres."

Ceres si všimla, jak blízko k sobě ti dva stojí, i způsobu, jakým Lin položila ruku Alteovi na rameno. Ti dva vypadali jako velice zamilovaný pár. Bude i ona s Thanem někdy vypadat podobně? Rozhodně ale nikdy nebudou tak průsvitní.

„Zuřila bitva,“ ozval se Alteus, „a my ji nemohli zastavit. To, co čarodějové plánovali, bylo čisté zlo.“

„Někteří tvého druhu nebyli o nic lepší,“ pronesla Lin s náznakem úsměvu, jako by podobný rozhovor vedli už mnohokrát. „Seběhlo se to tak rychle. Prastaří uvěznili čaroděje a jejich magie promísila minulost a budoucnost. Alteus a já…“

„Stalo se z vás něco jiného,“ dokončila Ceres. Uvědomělé vzpomínky. Duchové minulosti, kteří se mohou vzájemně dotýkat, když už nic jiného.

„Něco mi říká, že ses neprobojovala tím vším nad námi jen proto, aby ses dozvěděla o nás,“ pronesl Alteus.

Ceres polkla. Tohle nečekala. Čekala nějaký předmět, možná něco, co udržuje kouzla nahoře na ostrově. Ale Prastarý před ní měl pravdu. Přišla sem z nějakého důvodu.

„Mám v sobě krev Prastarých,“ řekla.

Alteus přikývl. „To vidím.“

„Ale něco ji svazuje,“ pronesla Lin. „Omezuje.“

„Někdo mě otrávil,“ řekla Ceres. „Sebrala mi moji moc. Matka mi ji na chvíli vrátila, ale nevydržela mi dlouho.“

„Daskalův jed,“ pronesla Lin s náznakem znechucení.

„Zlá věc,“ prohlásil Alteus.

„Ale věc, kterou jde napravit,“ dodala Lin. Podívala se na Ceres. „Pokud je toho ona hodna. Omlouvám se,

ale je to velká moc a tím pádem i velká zodpovědnost. Viděli jsme, čeho je moc schopná.“

„A navíc vzhledem k tomu, jak na tom jsme, nebude snadné to napravit,“ dodal Alteus.

Lin mu znovu položila ruku na rameno. „Možná je čas vidět i něco nového. Jsme tu už stovky let. Možná i přes to, co dokážeme, je čas, abychom viděli, co dalšího nás čeká.“

Ceres se zarazila, když ji slyšela. Uvědomila si, co to asi znamená.

„Moment, to, že mě uzdravíte, vás zabije?“ Chtěla zavrtět hlavou, ale myšlenka na Thana a všechny ostatní na Haylonu ji zastavila. Pokud by na to nepřistoupila, zemřeli by oni. „Nevím, co říct,“ přiznala. „Nechci, aby kvůli mně někdo zemřel, ale pokud tohle neudělám, zemře spousta jiných lidí.“

Viděla, jak se na sebe oba duchové podívali.

„To je dobrý začátek,“ oznámil Alteus. „Mělo by to smysl. Řekni nám i zbytek. Řekni nám vše o tom, co tě sem přivedlo.“

Ceres se snažila, seč mohla. Vysvětlila jim vše o povstání a revoluci, o válce. O invazi, která následovala a o tom, že ji nedokázala zastavit. O útoku na Haylon, který i teď, když mluvila, ohrožoval všechny, na kterých jí záleželo.

„Rozumím,“ pronesla Lin a natáhla ruku, aby se dotkla Ceres. Ceres překvapilo, když ucítila lehký tlak. „Tak trochu mi to připomíná naši válku.“

„Minulost se opakuje v ozvěnách sebe samé," řekl Alteus. „Ale jsou ozvěny, které se nesmí opakovat. Musíme zjistit, jestli to chápe."

Ceres viděla, že Lin přikývla.

„To je pravda," pronesl duch. „Takže, otázka na tebe, Ceres. Uvidíme, jestli chápeš. Proč tu tohle vše stále je? Proč jsou čarodějové uvězněni? Proč je Prastaří nezničili?"

Otázka působila jako zkouška. Ceres měla pocit, že pokud odpoví správně, tihle dva jí pomohou. Vzhledem k tomu, co by je to stálo, Ceres překvapilo, že jsou vůbec ochotní nad tím uvažovat.

„Mohli je Prastaří zničit?" zeptala se Ceres.

Alteus chvíli mlčel a pak přikývl. „O to nešlo. Mysli na svět."

Ceres přemýšlela. Myslela na dopady války. Na pustiny Šeropelu a zničený ostrov nahoře. Na to, jak málo Prastarých na světě zbylo. Na invazi a na lidi, kteří zemřeli při boji s Impériem.

„Myslím, že je nezničili, protože by je to stálo příliš mnoho," řekla Ceres. „K čemu je vítězství, pokud po člověku nic nezůstane?" Předpokládala ale, že jde o mnohem víc. „Bojovala jsem při povstání. Bojovali jsme proti něčemu, co bylo obrovské a zlé a ničilo lidem životy. Kolik lidí ale už zemřelo? Nemůžete něco napravit tím, že prostě všechny zmasakrujete."

Viděla, že se Lin s Alteem na sebe podívali a pak přikývli.

„Nejprve jsme čarodějům jejich povstání dovolili,"

pronesl Alteus. „Mysleli jsme si, že o nic nejde. Když se rozrostlo, začali jsme bojovat, ale napáchali jsme přitom stejné škody jako oni. Měli jsme moc ničit rozlehlá území a používali jsme ji. Ó ano, hojně jsme ji používali.“

„Viděla jsi škody napáchané na tomhle ostrově,“ řekla Lin. „Když tě vyléčím, pokud tě vyléčím, budeš mít stejnou moc. Co s ní uděláš, Ceres?“

Byly doby, kdy by Ceres pronesla prostou odpověď. Zničila by Impérium. Zničila by vrchnost. Teď jen chtěla, aby lidé žili spokojeně a v bezpečí. To přeci nebylo moc.

„Chci jen zachránit lidi, na kterých mi záleží,“ řekla. „Nechci nikoho ničit. Já jen… myslím, že budu muset. Nelíbí se mi to, chci mír.“

Vlastní slova Ceres překvapila. Nechtěla už další násilí. Chtěla prostě jen zabránit masakru nevinných. Vysloužila si tím další přikývnutí.

„Dobrá odpověď,“ prohlásila Lin. „Pojď sem.“

Bývalá čarodějka prošla mezi skleněnými ampulemi a alchymistickým vybavením, které vypadalo, že je také tvořeno ze vzpomínek. Míchala a rozdělovala jednotlivé substance. Alteus se k ní přidal a společně pracovali v harmonii, která mohla vzniknout jen v průběhu dlouhých let. Přelévali kapaliny do jiných nádob, přidávali další složky, četli v knihách.

Ceres jen stála a sledovala je. Musela si přiznat, že nechápe ani polovinu z toho, co dělají. Když před ní po chvíli stanuli s

připravenou skleněnou ampulí, zdálo se jí, že to ani není možné.

„Vypij to," pronesla Lin. Natáhla k Ceres ruku, a ačkoli ampule vypadala nehmotně, když ji Ceres převzala, změnila se v pevné sklo. Pozvedla ji a sledovala jiskření zlaté tekutiny. Stejně zlaté jako byl dóm kolem.

Ceres obsah ampule bez váhání vypila a měla při tom pocit, jako by pila světlo hvězd.

Měla pocit, jako by se skrz ni rozlévalo a cítila, jak se její svaly uvolňují. Jak vyprchává bolest, o které ani nevěděla, že ji cítí. Připadalo jí, jako by v ní něco rostlo, rozprostíralo se to skrz ni jako kořeny, jako kanály, kterými mohla proudit její moc.

Když bylo po všem, cítila se Ceres tak dobře, jako už od začátku invaze ne. Měla pocit, jako by se skrz ni rozléval hluboký pocit míru.

„To je vše?" zeptala se Ceres.

Alteus a Lin se vzali za ruce.

„Ne tak úplně," odpověděl Alteus.

Dóm náhle vypadal, jako by se hroutil sám do sebe, vše kolem mizelo a měnilo se v čisté světlo, které se soustředilo do místa, kde stáli Lin s Alteem. Také jejich obrysy se v intenzívním světle pomalu rozpouštěly, až se i oni ztratili Ceres přímo před očima.

„Bude zajímavé sledovat, co se bude dít dál," řekla Lin. „Sbohem, Ceres."

Světlo vybuchlo směrem k Ceres a jako by ji naplnilo. Rozlévalo se kanály v jejím těle jako voda rozlévající se nově vybudovanými akvadukty. Naplňovalo ji stále víc a víc, proudilo

jí, takže měla pocit, jako by v ní bylo víc moci než kdy dřív. Poprvé chápala skutečný rozsah moci Prastarých.

Stála, cítila moc, která jí pulzovala v žilách a věděla, že nastal čas.

Nastal čas válčit.

KAPITOLA SEDMÁ

Jeva cítila napětí, které vzrůstalo s každým jejím krokem k velké síni. Lidé na shromaždišti na ni zírali, jako by sami ke Kostějům nepatřili a ona byla první Kostějka, kterou v životě vidí. Zírali na ni jako na něco cizího, divného, dokonce možná nebezpečného. Nebyl to pocit, který by se Jevě zamlouval.

Bylo to kvůli tomu, že sem nepřicházelo mnoho lidí s kněžskými znaky? Nebo šlo o něco víc? Teprve když se ozvaly první urážky a obvinění, začala Jeva chápat.

„Zrádkyně!“

„Odvedla jsi naše lidi na jatka!“

Z davu vystoupil mladý muž. Měl ve tváři úšklebek, kterého byl schopný jen mladý člověk jako on. Vykračoval si, jako by cesta vedoucí k domu mrtvých patřila jen jemu. Když kolem něj chtěla Jeva projít, postavil se jí do cesty.

Jeva by ho za to měla udeřit, ale byla tu kvůli důležitějším věcem.

„Ustup,“ řekla. „Nejsem tu kvůli potyčkám.“

„To už jsi opravdu úplně zapomněla na způsoby našeho lidu?“ obořil se na ni. „Odtáhla jsi svůj kmen na smrt u Delosu. Kolik lidí se vrátilo zpět?“

Jeva v jeho hlase cítila hněv. Ten druh hněvu, který cítí lidé, kteří ztratili někoho blízkého. Říct mu, že jsou teď se svými předky a že by proto měl být šťastný, by ničemu nepomohlo.

Každopádně si ani Jeva nebyla zrovna jistá, jestli tomu sama věří. Viděla ve válce spoustu zbytečného umírání.

„Ale ty ses vrátila," pokračoval mladík. „Zničila jsi jeden z našich kmenů a sama ses vrátila zpět, jsi zbabělá!"

Kdysi by ho Jeva za podobné řeči zabila. Teď už jí ale na spílání nějakého idiota vůbec nezáleželo. Ne v porovnání se vším ostatním, co bylo v sázce. Znovu se ho pokusila obejít.

Když tasil nůž, zastavila se.

„Tohle nechceš, chlapče," pronesla.

„Neříkej mi, co chci!" zaječel a vrhl se na ni.

Jeva reagovala podvědomě, odskočila z cesty útoku a současně udeřila svými ostrými řetězy. Natrénovaným pohybem švihla tak prudce, že se jeden z řetězů těsně omotal mladíkovi kolem krku. Vytryskla krev a mladík se rukama chytil za otevřenou ránu. Padl na kolena.

„Zatraceně," pronesla Jeva měkce. „Proč jsi mě to donutil udělat, ty hlupáku?"

Odpověď samozřejmě nepřišla. Tak jako nikdy jindy. Jeva nad mladíkovým tělem pronesla slova modlitby za mrtvé, pak vstala a zvedla ho. Ostatní vesničané ji následovali. Jeva cítila napětí, které vystřídalo předchozí posměšky. Kráčeli těsně za ní, jako čestná stráž, nebo jako eskorta doprovázející vězně vedeného na popravu.

Když dorazila k domu mrtvých, starší vesnice na ni už čekali. Jeva bosky pokračovala dál a poklekla až u neuhasínající hranice.

Vhodila do ní tělo mladíka, který ji napadl. Vstala a sledovala, jak jeho tělo začíná hořet. Pak se rozhlédla po lidech, které přišla přesvědčit.

„Přišla jsi sem s krví na rukách," pronesl mluvčí mrtvých a vystoupil z davu. Jeho róba se zavlnila. „Mrtví nám řekli, že někdo přijde, ale ne že to proběhne takto."

Jeva na něj pohlédla a přemýšlela, jestli je to pravda. Byly doby, kdy by jeho slova nezpochybňovala.

„Zaútočil na mě," pronesla Jeva. „Nebyl tak rychlý, jak si myslel."

Ostatní pokývali hlavami. Takové věci se stávaly, obzvlášť v takto drsných krajích. Jeva na sobě nedala znát vinu, kterou uvnitř cítila.

„Přišla jsi, abys nás o něco požádala," pronesl mluvčí.

Jeva přikývla. „To ano."

„Pak žádej."

Jeva stála a uspořádávala si myšlenky. „Žádám o pomoc pro ostrov Haylon. Na rozkaz Prvního kamene na něj útočí ohromná flotila. Věřím, že naši lidé mohou zvrátit výsledek bitvy."

Dav vybuchl nespočtem hlasů. Ozývaly se otázky a výhružky, obvinění a názory, vše splývalo v jeden nepřehledný hukot.

„Chce, abychom za ni umírali."

„Tohle už jsme slyšeli!"

„Proč bojovat za lidi, které ani neznáme?"

Jeva jen stála a nechala ostatní, aby se překřikovali. Pokud

by se něco pokazilo, bylo by velice pravděpodobné, že ven už nevyjde. Vzhledem k tomu, kým byla, měla by při té myšlence cítit klid. Ona ale současně myslela na Thana, který riskoval svůj život, aby zachránil ten její. Myslela na lidi uvězněné na Haylonu. Oni potřebovali, aby uspěla.

„Za všechno, co udělala, bychom ji měli dát mrtvým!“ vykřikl někdo.

Mluvčí mrtvých přistoupil k Jevě a pozvedl ruce, aby se ostatní utišili.

„Víme, co po nás naše sestra žádá,“ pronesl mluvčí. „Teď není čas na rozhovory. Jsme jen živí. Je čas poslouchat mrtvé.“

Natáhl ruku k opasku a sňal z něj váček posvátného prachu smíchaného s popelem předků. Vrhl ho na hranici a plameny se okamžitě rozhořely o něco jasněji.

„Dýchej, sestro,“ pronesl mluvčí. „Dýchej a zři.“

Jeva vdechovala kouř, nasávala ho hluboko do plic. Plameny tančily v jámě a poprvé po mnoha letech spatřila Jeva mrtvé.

Začalo to duchem mladíka, kterého zabila. Vystoupil ze svého hořícího těla a procházel mezi plameny směrem k Jevě.

„Ty jsi mě zabila,“ pronesl šokovaně. „Ty jsi mě zabila!“

Pak ji udeřil, a i když by mrtví neměli být schopni dotknout se živých, Jeva cítila jeho úder, jako by byl naživu. Udeřil ji a odstoupil. S očekáváním na ni hleděl.

Pak k Jevě přišli ostatní a nebyli o nic laskavější než mladík, kterého zabila. Byli tu všichni: lidé, které zabila vlastníma rukama, lidé, které vedla na smrt u Delosu. Přicházeli k ní jeden za druhým, bili ji a jejich údery srazili Jevu k zemi. Ležela schoulená do klubíčka.

Zdálo se jí to jako věčnost, než od ní odstoupili a ona mohla zase vstát. Uvědomila si, že před sebou vidí Haylon, ostrov obklopený loděmi, zuřící bitvu.

Viděla lodě Kostějů, jak se vrhají na nepřátele, probíjejí se skrz. Jejich válečníci pronikají na pobřeží. Viděla je bojovat, zabíjet a umírat. Viděla, že počet umírajících se vyrovná jen masakru, který předtím viděla u Delosu.

„Pokud je odvedeš na Haylon, zemřou," pronesl hlas, který zněl jako by byl složený z hlasů tisíců současně hovořících předků. „Zemřou stejně, jako jsme zemřeli my."

„Zvítězí?" zeptala se Jeva.

Než jí hlas odpověděl, proběhla chvíle ticha. „Je možné, že by ostrov mohl být zachráněn."

Takže by to nebylo jen prázdné gesto. Bylo by to jiné než u Delosu.

„Byl by to konec našeho lidu," pronesl hlas. „Někteří přežijí, ale naše kmeny zahynou. Naše zvyky zaniknou. Přidá se k nám spousta dalších, kteří na tebe budou ve smrti čekat.

Při těch slovech ucítila Jeva záchvěv strachu. Cítila hněv mrtvých, cítila jejich údery. Stálo to za to? Mohla něco takového

svému lidu udělat?

„A zahyneš i ty," pokračoval hlas. „Oznam tohle našim lidem a zemřeš za to."

Jeva pomalu přicházela k sobě. Uvědomila si, že leží na zemi před hranicí. Dotkla se vlastní tváře, a když se podívala na svou ruku, zjistila, že je zkrvavená. Nevěděla, jestli jde o následek vidiny nebo násilí mrtvých. Přinutila se stát a rozhlédla se po shromážděném davu.

„Řekni nám, co jsi viděla, sestro," vyzval ji mluvčí mrtvých.

Jeva stála, zadívala se na něj a snažila se odhadnout, co vlastně, pokud vůbec něco, viděl on. Mohla by teď lhát? Mohla by shromážděnému davu říct, že mrtví schvalují její plán?

Jeva věděla, že by takhle lhát nemohla. Ani kvůli Thanovi.

„Viděla jsem smrt," řekla. „Vaši smrt, moji smrt. Pokud to uděláme, přijde smrt celého našeho národa."

Po sále se rozlehlo mumlání. Její lidé se nebáli smrti, ale zničení celého jejich způsobu života, to bylo něco jiného.

„Žádali jste, abych mluvila za mrtvé," řekla Jeva, „a ti mi oznámili, že vítězství na Haylonu bude vykoupeno smrtí našich lidí." Zhluboka se nadechla a přemýšlela, co by udělal Thanos. „Nechci mluvit za mrtvé. Chci mluvit za živé."

Mumlání se změnilo, náhle bylo mnohem zmatenější. Také ale znělo hněvivě.

„Vím, co si myslíte," pronesla Jeva. „Myslíte

si, že je to rouhání. Ale existuje ostrov plný lidí, kteří potřebují naši pomoc. Viděla jsem mrtvé a oni mě proklínali za svou smrt. Víte, co mi z toho vyplynulo? Že na životě záleží! Že životy všech, kteří zahynou, pokud jim nepomůžeme, jsou důležité. Pokud nepomůžeme jim, pomůžeme zlu k vítězství. Dovolíme, aby zmasakrovalo ty, kteří by jinak žili v míru. Proti tomu se stavím a ne proto, že to žádají mrtví, ale proto, že to žádají živí!“

V sále se zvedl hlasitý povyk. Mluvčí mrtvých se rozhlédl po davu, pak se podíval na Jevu a začal ji strkat ke dveřím.

„Měla bys jít,“ řekl. „Jdi, než tě zabijí za rouhačství.“

Jeva ale nešla. Mrtví už jí řekli, že za tohle zemře. Pokud to byla cena za pomoc ostatním, zaplatí ji. Stála na místě, jediný klidný bod uprostřed zmatku a dohadů v sále. Když se k ní jeden z mužů rozběhl, odkopla ho a nehnula se z místa. Víc toho dělat nemohla. Čekala na chvíli, kdy ji konečně někdo z nich zabije.

Jevu překvapilo, že ji nechali naživu. Místo toho, aby ji zabili, utichl postupně ruch v místnosti a lidé, kteří před ní stáli, si ji pozorně prohlíželi. Pak jeden po druhém padali na kolena a mluvčí mrtvých k ní znovu přistoupil.

„Zdá se, že s tebou půjdeme na Haylon, sestro.“

Jeva zamrkala. „Tomu… nerozumím.“

Měla by už být mrtvá. Mrtví jí řekli, že to je oběť, kterou žádají.

„Copak jsi úplně zapomněla na naše způsoby?“ zeptal se kněz. „Nabídla jsi nám vznešenou smrt. Kdo jsme my,

abychom se jí bránili?“

Teď padla na kolena i Jeva. Nevěděla, co říct. Očekávala smrt a místo toho dostala život. Teď se ještě musela postarat o to, aby ho byla hodna.

„Jdeme za tebou, Thane,“ slíbila.

KAPITOLA OSMÁ

Irrien mířil na jih po cestě, kterou jeho projíždějící armáda změnila v blátivou strouhu. Plně se soustředil na to, aby zakryl vážnost svých zranění. Nutil se sedět v sedle vzpřímeně a nedával najevo ani část ze spalující bolesti, kterou cítil. Nezastavil ani nezpomalil navzdory mnoha ranám, které utržil, navzdory obvazům i stehům. To, co na něj čekalo na konci cesty, bylo totiž příliš důležité a on si nemohl dovolit zpoždění.

Jeho muži ho následovali, mířili do Delosu ještě rychleji, než prve uháněli opačným směrem – při útoku na sever. Ti, kteří hlídali řady otroků a vozy naložené naloupenými věcmi, se pohybovali pomaleji, většina nájezdníků ale jela se svým pánem, připravena na bitvy, které je ještě čekaly.

„Ve svém vlastním zájmu doufej, že to vyjde," vyštěkl Irrien na N'choa.

Zabiják jel vedle něj a tvářil se nekonečně klidně. Jako by hordy Irrienových válečníků, které je následovaly, nebyly nic.

„Až dorazíme na místo, uvidíš sám, První kameni."

Cesta k Delosu jim netrvala dlouho, i když ve chvíli, kdy dorazili, už Irrienův kůň těžce oddechoval a měl boky pokryté potem. N'cho vedl Irriena mimo hlavní cestu na místo plné ruin a náhrobních kamenů. Když konečně zastavili, Irrien se zklamaně rozhlédl.

„To je ono?" obořil se na N'choa.

„To je ono,“ ujistil ho N’cho. „Místo, kde je svět dost slabý na vyvolání… něčeho jiného. Něčeho, co dokáže zabíjet Prastaré.“

Irrien seskočil. Měl by to udělat sebejistě a ladně, ale bolest v jeho zraněních způsobila, že doskočil s těžkým zaduněním. Byla to připomínka toho, co mu zabiják a jeho skupina provedli. A také toho, že pokud N’cho nesplní svůj slib, draze za to zaplatí.

„Vypadá to jako obyčejný hřbitov,“ vyštěkl Irrien.

„Je to místo náležící smrti již od časů Prastarých,“ odpověděl N’cho. „Je tu tolik smrti, že se objevila puklina. Stačí jen několik správných slov, správných symbolů. A samozřejmě správných obětí.“

To poslední dokázal Irrien odhadnout i z toho, že se objevil muž oblečený jako jeden z kněží smrti. Přesto, pokud mu to mělo umožnit zabít to dítě Prastarých, stálo to za to.

„Dostaneš otroky,“ slíbil. „Ale pokud se to nepodaří, přidáš se k nim ve smrti.“

Nejděsivější bylo, že zabiják na jeho poznámku nijak nezareagoval. Zachoval si svoji vyrovnanost a zamířil k místu, které vypadalo jako masový hrob. Cestou přitom vytahoval ze svých rób prášky a lektvary a vytvářel s jejich pomocí značky na zemi.

Irrien přihlížel a čekal, co se bude dít. Seděl ve stínu jedné z hrobek a snažil se skrýt, jak moc ho bolelo celé tělo po dlouhé cestě v koňském sedle. Nejraději by zamířil přímo do hradu, vykoupal se a ošetřil si zranění, možná by si na chvíli odpočinul.

Ale jeho muži by pak kladli otázky, například proč tam nebyl, proč nesledoval zabijákovo počínání. Nevypadal by pak silný.

Poslal tedy své muže, aby přivedli oběti a připravili další věci, které požadoval N'cho. Než bylo vše připraveno a jeho lidé se vrátili z města, trvalo to déle než hodinu. A i tak to byla ta nejpodivnější sbírka věcí, které kdy nechal shromáždit. Společně s otroky dorazil i tucet kněží smrti, kteří nesli masti, svíčky a železné koše na oheň.

Irrien si všiml, jak se N'cho v jejich přítomnosti usmívá, a díky tomu nabyl jistotu, že se ho nechystá podvést.

„Chtějí vidět, jak to dopadne," pronesl. „Chtějí vidět, jestli je to vůbec možné. Oni sice věří, ale nevěří."

„Uvěřím, až uvidím výsledky," prohlásil Irrien.

„Pak je dostaneš, můj pane," odpověděl zabiják.

Vrátil se na místo označené symboly, které sám vytvořil, rozmístil svíce a zapálil je. Pokynul, aby přivedli otroky a jednoho po druhém je připoutal na místa kolem kruhu, který nakreslil. Potíral je při tom oleji a otroci se svíjeli a žadonili o milost.

To ale ještě nebylo nic v porovnání s vřískotem, který se ozval, když je zabiják zapálil. Irrien si všiml, že několik jeho mužů při takové ukázce brutality zalapalo vyděšeně po dechu. Několik reptalo, že pokud se věc nepodaří, bude se jednat o zbytečné plýtvání. Pokud něco nevyjde, bude dost času N'choa potrestat.

Ale všechno vyšlo, a to takovým způsobem, jaký Irrien

rozhodně neočekával.

Sledoval N'choa, jak vystupuje z kruhu a provolává přitom neznámá hesla. Zem uvnitř kruhu se přitom zachvěla a propadla se. Otevřela se, jako když se rozestupoval písek na pláních Šeropelu, které Irrien tak dobře znal. Vřeštící, hořící oběti se zřítily do jámy a N'cho nepřestával mluvit.

Irrien zaslechl vrzání a praskání kamene, hrobky se začaly otevírat. Hrob nedaleko Irriena se otevřel s protivným trhavým zvukem a Irrien viděl kosti, které se z hrobu vznesly, jako by je nasál nějaký neviditelný vír, a beze stopy zmizely v díře, která předtím pohltila hořící oběti.

Následovaly je další a další, jako by je vtahovala nějaká neviditelná síla, létaly prudce, jako vržená kopí. Irrien viděl jednoho ze svých mužů, kterého probodla stehenní kost a stáhla ho s sebou do jámy. Muž křičel, pak zmizel v jámě a nastalo ticho.

Několik okamžiků bylo vše naprosto klidné. N'cho pokynul kněžím smrti, aby k němu přišli. Poslechli ho, očividně chtěli na vlastní oči vidět, co provádí. Irrien je kvůli tomu považoval za blázny, protože upřednostňovali svoji touhu po moci před vším ostatním, dokonce i před vlastním přežitím.

Irrien tušil, co přijde, ještě před tím, než se obrovská spárovitá ruka vynořila z kaverny a chňapla po jednom z kněží. Spáry se zaryly do jeho těla a táhly ho dolů do jámy, zatímco on škemral o milost.

N'cho přihlížel, jak se stvůra zmocnila umírajícího muže, a

ještě před tím, než její pazoura zmizela v temnotě, omotal kolem ní stříbrný řetěz stejně nenuceně, jako by nasazoval koni ohlávku. Předal řetěz skupině vojáků. Ti se ho váhavě chopili. Zjevně se báli, že budou další na řadě.

„Táhněte," přikázal jim. „Táhněte jako o život."

Muži se podívali na Irriena a ten přikývl. Pokud ho to mělo stát několik mužů, byl připraven je obětovat. Sledoval, jak muži táhnou, zapírají se nohama a napínají svaly, jako když námořníci vytahují velkou plachtu. Nedokázali vytáhnout nestvůru z jejího úkrytu, ale zdálo se, že ji dokážou přesvědčit, aby se pohnula.

Stvůra vylezla z jámy. Měla dlouhé nohy a celá byla pokrytá tenkou, pergamenovitou kůží napnutou na kostech, z nichž každá byla delší než nejvyšší muž. Některé kosti procházely její kůží a tvořily tak ostny a kostěné hřebeny, které byly delší než hlavice kopí. Příšera byla vysoká jako půl stěžně ohromné lodi, působila neskutečně mocně, nezastavitelně. Její hlava vypadala jako hlava krokodýla a byla pokrytá šupinami. Z čela jí zlověstně zíralo jediné obrovské oko planoucí žlutou září.

N'cho měl připravené další řetězy, obíhal kolem nestvůry a předával je dalším mužům. Brzy tak kolem ní stála celá skupina vojáků a svírala řetězy, jako by na tom závisel jejich život. Dokonce i když byla spoutaná řetězy, působila nestvůra hrozivě nebezpečně. Zdálo se, jako by z ní vyzařovala smrt. Tráva kolem hnědla už jen kvůli její přítomnosti.

Irrien se nehýbal. Netasil meč z jediného důvodu – nemělo to

smysl. Jak zabít něco, co očividně nebylo živé v žádném smyslu, který znal? A co víc – proč by to chtěl zabít, když nejspíš právě tohle potřeboval, aby se dokázal vypořádat s obránci Haylonu a dívkou, která byla pravděpodobně nebezpečnější než oni všichni dohromady?

„Jak jsem slíbil, První kameni," ozval se N'cho a pokynul rukou k bestii jako otrokář, který se chlubí obzvlášť kvalitním zbožím. „Stvoření mnohem nebezpečnější než jakékoli jiné."

„Dost nebezpečné, aby zabilo Prastaré?" nedal se Irrien.

Viděl, že zabiják přikývl, podobně jako kovář hrdý na své dílo.

„Tohle je stvoření z čisté smrti, První kameni," pronesl N'cho. „Dokáže zabít cokoli, co žije. Věřím, že jsi spokojen."

Irrien sledoval své muže, jak bojují se stříbrnými řetězy, a snažil se odhadnout, jakou ta věc má asi sílu. Nedokázal si představit, jak by s ní mohl bojovat. Nedokázal si představit, že by kdokoli přežil její útok. Její pohled se na okamžik střetl s Irrienovým a jediný dojem, který si z toho Irrien odnesl, byla nenávist: čistá, spalující nenávist ke všemu živému.

„Pokud se toho nakonec dokážeš zase zbavit," pronesl Irrien. „Vážně nechci, aby si to pak přišlo pro mě."

N'cho přikývl. „Nepatří do našeho světa, První kameni," odpověděl. „Moc, která to drží pohromadě, postupně vyprchá, chce to jen čas."

„Odveďte to k lodím,“ přikázal Irrien.

N’cho přikývl a pokynul mužům. Vydal rozkazy, kdy zatáhnout a jak silně. Irrien viděl, že jeden z jeho mužů udělal chybný krok a stvůra na něj zaútočila, přesekla ho v půli těla.

Irriena nedokázalo jen tak něco vyděsit. Tahle věc ale ano. Což bylo nakonec dobře. Znamenalo to, že je silná. Dost silná, aby zničila jeho nepřátele.

Dost silná, aby vše jednou pro vždy ukončila.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Stephania netrpělivě přešlapovala v přijímacím pokoji Ulrenova rozlehlého domu. Snažila se tvářit stejně netečně jako sochy, které ji obklopovaly. Ve skutečnosti ale cítila strach. Bála se i přes to, jak dobře vše naplánovala. I přes to, co všechno už udělala, aby se sem dostala.

Při svém pokusu svést Irriena zjistila, jak moc se může všechno zvrtnout. Jediný špatný krok a může skončit mrtvá nebo hůř – jako otrokyně nějakého boháče. Doufala, že to s Druhým kamenem bude snadnější než s tím Prvním.

Nepřetržitá přítomnost pohůnků, kteří ji přivedli, situaci nijak neulehčovala. Nemluvili ani nechovali se k ní tak, jak vyžadoval její původ. Naopak. Oba muži stáli u dveří jako strážní ve vězení, žena odešla oznámit Ulrenovi, že na něj Stephania čeká.

Stephania zatím trávila čas přemýšlením, jak se nejlépe uvést. Vybrala si pohovku uprostřed místnosti. Položila se na ni a snažila se vypadat elegantně a svůdně. Chtěla, aby měl Ulren od začátku jasno, proč tu na něj čeká.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.